

5. neděle velikonoční rok A (2026)

1. čtení – Sk 6,1-7

Vyvolili sedm mužů plných Ducha Svatého.

Čtení ze Skutků apoštolů.

V těch dnech, když počet učedníků rostl, začali helénisté projevovat proti Hebrejům nespokojenost, že prý jejich vdovy jsou při každodenním podělování zanedbávány. Dvanáct (apoštolů) proto svolalo (veškeré) množství učedníků a řekli: „Nebylo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole. Proto, bratři, vyberte ze svého středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro tento úkol. My však se chceme nadále věnovat modlitbě a službě slova.“ Ten návrh se zalíbil celému shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže plného víry a Ducha Svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, proselytu z Antiochie. Postavili je před apoštoly a oni na ně za modlitby vložili ruce. Boží slovo se šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velké množství kněží poslechlo a přijalo víru.

Mezizpěv – Žl 33,1-2.4-5.18-19

Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství.

Nebo: *Aleluja.*

Radujte se, spravedliví, z Hospodina,
sluší se, aby ho dobří chválili.
Cíterou oslavujte Hospodina,
hřejte mu na desetistrunné harfě.

Neboť Hospodinovo slovo je správné,
spolehlivé je celé jeho dílo.
Miluje spravedlnost a právo,
země je plná Hospodinovy milosti.

Hospodinovo oko bdí nad těmi, kdo se ho bojí,
nad těmi, kdo doufají v jeho milost,
aby jejich duše vyrval ze smrti,
aby jim život zachoval za hladu.

2. čtení – 1 Petr 2,4-9

Vy jste rod vyvolený, královské kněžstvo.

Čtení z prvního listu svatého apoštola Petra.

Milovaní! Přistupujte k Pánu, k živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný, a vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvem, které přináší duchovní oběti, Bohu příjemné skrze Ježíše Krista. V Písmu o tom stojí: `Hle, kladu na Sión kámen

vyvolený a vzácný, kámen nárožní. Kdo v něj uvěří, jistě nebude zklamán.' Vám tedy, protože věříte, (přináší) čest, ale těm, kdo nevěří, je to `kámen, který lidé při stavbě odhodili, ale právě on se stal kvádrem nárožním, kamenem, na který se naráží, balvanem, přes který se klopýtá'. Narážejí na něj, protože odmítli přijmout víru. K tomu také byli určeni. Vy však jste `rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal' ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.

Zpěv před evangeliem – Jan 14,6

Aleluja. Já jsem cesta, pravda a život, praví Pán, nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Aleluja.

Evangelium – Jan 14,1-12

Já jsem cesta, pravda a život.

Slova svatého evangelia podle Jana.

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám, že odcházím vám připravit místo? A když odejdu a připravím vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce - a to nám stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: `Ukaž nám Otce'? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci.“

Homilie

Drazí bratři a sestry,

svět stojí na pravdě. Kdyby nebylo pravdy, nedalo by se žít. Každý den tomu věříme, i když si to neuvědomujeme. Věříme hodinám, že ukazují správný čas. Věříme slovům, že něco znamenají. Věříme, že dveře nás pustí ven a zeď nás zastaví. Bez této jednoduché pravdy by se náš život rozpadl.

Pravda je shoda se skutečností. A když se něco se skutečností neshoduje, bolí to. Lež bolí. Možná ne vždy hned — ale vždy nakonec.

A právě proto nás od malička učili pravdě. Co je oheň, co je nůž, co je nebezpečí. Protože pravda chrání život.

Ale dnes jsme pozváni jít ještě hlouběji. Protože tak jako je pravda důležitá ve světě hmoty, je ještě důležitější ve světě ducha. A stejně jako lež bolí tělo, může ještě více zranit duši.

Kolikrát jsme slyšeli slova, která zněla jako pravda, ale nebyla jí. „Miluji tě“ — a přitom to byl egoismus. „Záleží mi na tobě“ — a přitom šlo jen o sebe. Kolikrát jsme sami zaměnili pravdu za něco pohodlnějšího.

Proč se to děje?

Protože někdy pravda bolí rychleji než lež.

Pravda nás usvědčuje. Ukazuje, kým skutečně jsme. A to není vždy příjemné. Proto člověk někdy raději uteče k lži — protože se zdá snazší, méně bolestivá, pohodlnější. Ale to je klam.

Lež je jako rána, která se nehojí. Možná ji chvíli necítíme, ale uvnitř se rozšiřuje.

A někdy lidé dokonce používají lež jako zbraň. Aby ublížili, aby získali výhodu, aby si ulehčili život. Pravda pro ně přestává být hodnotou — důležité je jen to, aby „teď bylo dobře“.

A přesto — svět stále stojí na pravdě.

A tady přicházíme k tomu nejdůležitějšímu.

Pravda není jen nějaký soubor tvrzení. Pravda není jen správná informace. Pravda má tvář. Tou tváří je Ježíš Kristus.

On sám říká: „Já jsem Cesta, Pravda a Život.“

Ne „ukazuji pravdu“. Ne „mluvím pravdu“. Ale: **Já jsem Pravda.**

Co to znamená? Znamená to, že pravda není jen něco, co máme znát — ale někdo, koho máme následovat.

Ježíš nám ukazuje Boží perspektivu. A to je klíč.

Protože — pravda často závisí na perspektivě. Z našeho pohledu se může zdát něco malé, zkreslené, nejasné. Ale Bůh vidí jinak. Vidí celek. Vidí srdce. Vidí budoucnost.

Ježíš vidí v hříšnici světici. V celníkovi člověka schopného obrácení. V kříži vidí vítězství.

A my?

My se často díváme jen zespodu. Jen z krátké vzdálenosti. Jen přes své zranění, strach nebo zkušenost.

Proto se někdy mýlíme v pravdě. Ne proto, že by pravda neexistovala — ale proto, že se na ni díváme z různých míst.

A právě proto je křesťanská cesta tak jedinečná.

Není to jen hledání pravdy vlastní silou. Je to rozhodnutí dívat se na svět očima Krista.

Ptát se:

Jak to vidí On?

Jak by jednal On?

Co je pravda z Boží perspektivy?

Bratři a sestry, pravda může bolet. Ale jen pravda uzdravuje.

Lež může na chvíli ulevit. Ale nikdy nezachrání.

Proto dnes stojíme před rozhodnutím:

Chceme pohodlí, nebo pravdu?

Chceme klam, nebo Krista?

Protože nakonec to není jen otázka myšlenek. Je to otázka života.

A svět — i náš život — může stát pevně jen tehdy, když stojí na Pravdě. Amen.